

Draga braćo svećenici, sve Vas od srca pozdravljam na naš svećenički dan, na dan ustanove svećeništva i euharistije. U zajedništvu smo s Pomazanikom Gospodnjim Isusom Kristom. Po svećeničkom ređenju postali smo dionici njegova posvećenja, suobličeni njemu koji je Glava Crkve i nositelji njegove trostruke službe: naviještanja, posvećivanja i služenja u ljubavi. Svima Vam, draga braćo, dijecezanskim svećenicima i redovnicima, čestitam naš današnji svećenički dan. Aktualne izvanredne okolnosti su nas spriječile da u ovaj čas budemo i fizički zajedno, ovdje u katedrali u Đakovu i po drugim našim katedralama oko svojih biskupa, te da zajednički obnovimo svoja svećenička obećanja, što smo ih dali na svome svećeničkom ređenju. Hvala Televiziji Slavonije i Baranje, Plavoj Vinkovačkoj televiziji te Hrvatskom katoličkom radiju koji nam olakšavaju da se osjetimo snažno duhovno povezanima kao braća i članovi prezbiterija ove Đakovačko-osječke ili neke druge nad/biskupije, sa svojim biskupom kao vidljivim znakom našega crkvenoga jedinstva i bratskog zajedništva u Isusu Kristu, koji je naša Glava i Prvijenac.

Na ovoj Misi posvete ulja blagoslivljamo ulje za bolesničko pomazanje i katekumensko ulje te posvećujemo krizmeno ulje. Ti obredi na simboličan način označavaju puninu Kristova svećeništva, na kojemu smo i mi svećenici milošću Božjom postali dionicima. Istodobno obredi blagoslova te posvete ulja označavaju i ono crkveno zajedništvo koje sve nas, i svećenike, i Bogu posvećene osobe i sve vjernike laike čini živim otajstvenim tijelom Isusa Krista, raspetoga i uskrsloga – Crkvom okupljenom oko euharistijskoga stola i oživljenu u jedinstvu darom Duha Svetoga. Pozdravljam i sve vas vjernike i Bogu posvećene osobe koji pratite ovu Missu chrismatis i duhovno se s nama ujedinjujete oko ovoga oltara.

Pozdravljam među nama našega nadbiskupa u miru mons. marina Srakića i našega pom. biskupa te gen. vikara mons. Ivana Ćurića.

Božja riječ nam svima, a posebno nama, draga braćo svećenici, danas posvješćuje: „Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza. On me posla blagovjesnikom biti siromasima, iscijeliti srca slomljena, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje!“ Mi svećenici smo blagovjesnici i djelatnici, ali ne i gospodari Božje milosti. I mi smo, zajedno s našim vjernicima, slabi i grešni ljudi, potrebni Božje ljubavi, praštanja, ozdravljenja i milosrđa. Zamolimo Krista, Učitelja i Gospodina, da i nas krvlju svojom sve očisti i opere od svih naših slabosti i grijeha.

„Duh Gospodnji na meni je, jer me Gospodin pomaza, posla me blagovjesnikom biti siromasima“ (Lk 4,5s; Iz 61,1-2).

Dragi Oče nadbiskupe i oče biskupe, draga braćo svećenici i dragi vjernici!

1. Optika Duha Svetoga. Liturgija riječi danas, na dan ustanove svećeništva, donosi Isusovu proročku riječ o sebi i o nama, ministerijalnim svećenicima, koji smo po svećeničkom ređenju postali suobličeni njemu, koji je Glava Crkve: „Duh Gospodnji na meni je, jer me pomaza!“ (Iz 61,1). Sebe, svoj sadašnji trenutak, svoj poziv i identitet možemo najbolje sagledati i shvatiti samo kroz optiku Duha Svetoga, koji podiže različite ljude, karizme i službe u svojoj Crkvi, te je među njima podigao i svakoga od nas. Sebe i svoj život, život u skladu s obećanjima danim na svećeničkom ređenju, možemo shvatiti samo kroz optiku vjere u Isusa Krista, raspetog i uskrslog Gospodina; kroz optiku Crkve koja je njegovo otajstveno tijelo, i u službi ostvarenja njegova poslanja, primljenog od Oca, u svijetu.

2. Krist – izvor i početak svećeništva. Kao ljudi omeđeni smo i određeni različitim stvarnostima. Svaki od nas je drugačiji, jedinstven, neponovljiv, originalan, ima svoju osobnu povijest, priču svoga života, ono što je poznato samo njemu i Gospodinu i što je različito od drugih priča. No, on je birao svakoga od nas, a ne mi njega. Bog je najprije svakoga od nas u Kristu pogledao i zavolio. A tek potom smo se mi odazvali zovu njegove ljubavi. I tada je on na nas, usred naše braće i sestara, po svećeničkom ređenju izlio svoga Svetoga Duha i poslao nas da blagovjesnikom budemo siromasima, da iscjeljujemo srca slomljena, zarobljenicima proglašavamo slobodu, sužnjima oslobođenje te godine milosti Gospodnje (usp. Lk 4,18-19; Iz 61,1-3a. 6a. 8b-9). On je izvor i početak iz kojega mi crpimo svoj svećenički identitet i životnu snagu za svoje poslanje. Poput prve dvanaestorice njegovih apostola, ni mi nismo idealni, nismo savršeni, ali on nas je izabrao, pozvao i povjerio nam svoje poslanje. Zato mi ne djelujemo po svojoj volji, nismo privatni religiozni poduzetnici, nismo svećenici za sebe, već za narod kojemu smo poslani.

3. Duh Sveti - temelj svećeničkog identiteta i poslanja. Dvije su nerazdvojne stvarnosti u životu nas zaređenih službenika: pomazanje Duhom Svetim i poslanje. Duh Sveti, treća božanska osoba, stoji u srcu kršćanske vjere, te identiteta i poslanja svakoga od nas.

a. Identitet. Duha Svetoga smo primili već po sakramentima krsta i potvrde i on je na nas na poseban način izliven po polaganju biskupovih ruku na svećeničkom ređenju, čime smo postali suobličeni Kristu Glavi i Pastiru Crkve. Naše poslanje proizlazi iz našeg identiteta, iz pomazanja Duhom Svetim.

b. Poslanje. Iz našeg identiteta, iz našeg pomazanja Duhom, proizlazi i naše poslanje. Ono je očitovanje djelovanja Duha Svetoga. Izabrani smo i zaređeni da budemo oživotvorenje, svjedoci Isusovih blaženstava i evanđeoskih ideala. Svećenik je svojim identitetom, svojom prisutnošću, stilom svojega života, blagovjesnik, iscjelitelj, utješitelj i osloboditelj te radost Božjega naroda. „Tko ih vidi“, kaže današnje prvo čitanje, „prepoznat će da su sjeme što ga Gospodin blagoslovi“ (usp. Iz 61,9).

4. Svjedoci Krista svećenika, proroka i kralja. S posebnim poštovanjem i ljubavlju, kao svjedoke Krista svećenika, proroka i kralja, pozdravljam i u ime svih nas zahvaljujem našoj braći jubilarcima.

Među njima je naš nadbiskup u miru mons. Marin Srakić, koji ove godine obilježava 60 godina svećeništva i 30 godina biskupske službe. Zajedno s njim u istom slavlju ređenja za svećenika je bio zaređen te dijamantni svećenički jubilej obilježava i vlč. Stjepan Starešina, župnik u miru. Obojici čestitam i zahvaljujem. Vama, dragi Oče Nadbiskupe, hvala i za 30-godišnje ustrajno i vjerno uprisutnjenje Krista, učitelja i pastira u Vašoj biskupskoj službi za nas i među nama.

Zlatni svećenički jubilej, 50 godina svećeništva, čestitam trojici naše braće – sada župnicima u miru: vlč. Josipu Babiću, vlč. Nikoli Jeliću i vlč. Marku Karličeku. Hvala im na predanju i svem izgaranju u svećeničkom životu i radu. Vrijedno je spomenuti da je ovdje u ovoj katedrali, zajedno s njima, kao bogoslov u našem Sjemeništu i kao njihov kolega, za svećenika Banjolučke biskupije bio zaređen i današnji vrhbosanski nadbiskup metropolit kardinal Vinko Puljić. Neka i njega dragi Bog blagoslovi i čuva!

Svoj srebrni svećenički jubilej, 25 godina svećeničke službe, ove godine slave petorica naše braće. Trojica su dijecezanski svećenici: dr. vlč. Đurica Pardon, župnik u Župi sv. Ladislava, kralja, u Punitovcima; vlč. Anđelko Cindori, župnik u

Župi sv. Ćirila i Metoda i župni upravitelj u Župi bl. Alojzija Stepinca u Vinkovcima te vlč. Stipo Marić, župnik u Župi Srca Isusova u Ćemincu i upravitelj Župa sv. Marije Magdalene u Luću. A dvojica su redovnici: o. Anto Pervan, gvardijan Kapucinskog samostana u Osijeku te p. Mate Božinović, otac Isusovac u Rezidenciji Družbe Isusove u Osijeku. Draga braćo, od srca svima čestitam i želim Vam još mnoge godine i radosti u svećeničkoj službi!

Jubileje ćemo zajednički proslaviti i kao prezbiterij kad se poslije ove pandemije budemo mogli svi okupiti, kako bismo zahvalili Bogu što smo opet zajedno, kako bismo tada obnovili svoja svećenička obećanja te kako bismo preuzeli sv. ulja i svečano ih unijeli u naše župne crkve.

Sa zahvalnošću se danas sjećamo i u našu molitvu uključujemo i četvoricu naše braće koje je Gospodin od Velikog četvrtka prošle godine do danas pozvao k sebi. To su vlč. Borislav Romić, vlč. Marko Ercegovac, vlč. Antun Dević i vlč. Nikola Grgić. Neka ih raspeti i Uskrsli Gospodin pridruži zboru svojih nebesnika.

5. Ovo činite meni na spomen. Evangeoski tekst kaže: kad je Isus pročitao tekst iz Knjige proroka Izaije, „savi knjigu, vrati je poslužitelju i sjede. Oči sviju u sinagogi bijahu uprte u njega“ (usp. Lk 4,20). Tako su oči Božjega naroda i oči ovoga svijeta, draga braćo, uprti i u nas. U našem pastirskom i evangelizacijskom djelovanju važnije je što kao svećenici živimo i svjedočimo, negoli aktivnosti koje poduzimamo. Važnije je što Krist čini u nama, negoli što mi javno činimo i poduzimamo. Važnije je naše svećeničko zajedništvo od naših pojedinačnih akcija, odnosno važnije je da kao braća i suradnici djelujemo zajedno, negoli da budemo, pa makar i savršeni, samci. Od naših vidljivih uspjeha, često su plodnije naše ponizne žrtve i križevi koje nosimo. Kristovo se svećeništvo nije ostvarilo u obredu, nego u velikodušnom daru sebe samoga i svoga života. I naša strpljivost na križu je također katedra s koje poučavamo. Budimo svjesni da smo mi svećenici uvijek znak, znak Isusa Krista, raspetoga i uskrsloga te snage i djelovanja njegova Svetoga Duha.

"Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen". "Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi koja se za vas prolijeva" (usp. Lk 22,19-20). Kao oni koje je Isus udostojao učiniti dionicima svoga svećeništva, mi svakodnevno uzimamo kruh i vino u svoje ruke i ponavljamo te Isusove riječi. Istodobno se pričešćujemo da bi nas otajstvo koje slavimo i kojega primamo suobličilo Isusu u

njegovu darivanju u ljubavi do kraja te da bi i čitav naš život bio njegov (Isusov) spomen. Naš život ne pripada nama, nego po uzoru na Velikoga svećenika Isusa Krista nebeskom Ocu i onima kojima smo poslani. Ne bi nam se smjelo događati da ponavljamo Isusove riječi pretvorbe, a da mi sami, te da naš život ne postane Bogu i njegovu narodu ugodan prinos; da ne postane darovano tijelo i prolivena krv. „Uzmite me i jedite!“ - to je, ne samo Kristov, nego i naš svećenički život.

I kao takvi smo, draga braćo, kritika svake vrste egoizma koji se pokušava prurušiti i predstaviti kao ljubav. A dogodi li se, nažalost, da naš svećenički život prestane biti darivanje i pretvori se u traženje sebe i afirmaciju svoje volje, mi smo i tada znak, ali kontraznak i najočitiji primjer istine da 'onaj tko hoće svoj život spasiti, izgubit će ga'.

Pristupimo sada stolu Gospodnjemu. Molimo draga braćo svećenici, i vi dragi vjernici molite za nas, da svojim svećeničkim životom postanemo slika samoga Krista, da uvijek postojano svjedočimo ljubav i vjernost njemu, te da budemo radost sviju vas - naroda Božjega. Amen.